

[Søren Andersen.]

brydelse indtagten i ganske bestemte tilfælde, er det også ret naturligt, at vi er positivt indstillet overfor et lovforslag, hvis bestemmelser går ud på at yde en håndsækning til enlige mødre og sikre dem de bedst mulige levevilkår.

Der foreslås visse ændringer i refusionsreglerne, som kan være lidt vanskelige at overse, men stort set bygger på de samme regler, som gælder for enkebørns vedkommende. Disse ting kan vi jo se på i et udvalg.

Jeg skal imidlertid særlig hæfte mig ved den forbedring, der sker for enker med børn under 18 år; de kan indenfor et tidsrum af 13 uger efter mandens død få en hjælp, der bl. a. tager sigte på fortsættelse af forretningen, hvis en sådan haves, fortsættelse af lejemål af lejlighed for at opretholde hjemmet samt afbetaling på forskellige genstande, der er erhvervet inden ægtefællens død. Jeg mener, en sådan lovbestemmelse er nødvendig og på sin plads. Der er her draget sammenligning med den hjælp, der ydes til tuberkuloseramte og til hjem, hvor ægtefællen er indkaldt som soldat; jeg mener også, en sådan sammenligning i nogen måde kan drages, og at det er på sin plads at yde en sådan hjælp, naturligvis, som det er sagt i lovforslaget, under hensyntagen til, hvad familien normalt ville have kunnet klare.

Der kan også ydes hjælp til kvinder, der er skilt uden forudgående separation, altså vel i almindelighed ved dom, og til kvinder, der har mindreårige børn, dersom det sociale udvalg skønner, at der er grundlag for at yde hjælp, en hjælp, der vil blive givet efter samme regler som hjælpen til enker. Jeg forstår, at man kun i ganske enkelte tilfælde kan yde en lignende hjælp til separerede; her må udvises en vis forsigtighed, fordi der jo i ethvert samfund findes skurvede hoveder, og man skal passe på, at en god lovbestemmelse ikke misbruges.

Det er sikkert også på sin plads, at der efter 13 ugers forløb er mulighed for at hjælpe en kvinde, der har nedsat arbejds-evne, d. v. s. at hun ikke er i stand til at påtage sig arbejde i normalt omfang, og det er rigtigt, at der er mulighed for at give hjælp til en kvinde til hendes børns pasning. Jeg er naturligvis klar over, at

en sådan hjælp kun bør gives efter meget nøje prøvelse under hensyntagen til vedkommendes helbred og med en læges medvirken; man må i det hele taget undersøge, om der er mulighed for på en eller anden måde at få børnene passet, f. eks. ved anbringelse på en børneinstitution.

Jeg skal dernæst omtale de foreslåede bestemmelser om forskudsvis udbetaling af normalbidragene og de øvrige bidrag. Her har man ved beregningen af indtægtsgrænserne hidtil set bort fra børnebidragene; nu foreslår man i lighed hermed at bortse fra børnetilskuddene, og i visse tilfælde skal udgifterne til børnenes pasning kunne fradrages. Herved hæves indtægtsgrænsen noget, men jeg synes, den nye regel er naturlig i hvert fald for børnetilskuddets vedkommende. Hvad angår udgifterne til børnepasning, må der jo sikkert udvises nogen forsigtighed; det er noget, vi kan tale om i udvalget, men jeg er ikke blind for, at fradraget kan have sin berettigelse i visse tilfælde.

Med hensyn til normalbidragenes udbetaling af det offentlige vil man i fremtiden se mildere på virkningen af barnets egen indtægt og formue. Hvad indtægtsgrænsen angår, ønsker man skabt fastere regler; man har nok hidtil kunnet tage lidt lempe- ligt herpå, men man ønsker nu at få skabt fastere regler med tilhørende dispensationsmuligheder. Et adskilligt mere positivt fast standpunkt har man taget, hvad angår bestemmelserne om barnets formue. Hidtil har det været sådan, at denne formue næsten bogstavelig talt skulle opspises, inden forskudsvis udbetaling kunne finde sted. Nu er det sådan, at denne formue i de fleste tilfælde kun er ret ringe og kun i ringe grad indvirker på moderens mulighed for at få beløbet forskudsvis udbetalt. Formue vil herefter alene give sig udslag ved indtægtsberegninger i henhold til § 194, stk. 3, hvorefter der til formueindtægten lægges et formuetillæg på 5 pct. i forbindelse med selve udregningen af moderens indtægt.

Det er desværre sådan, at en meget stor del af normalbidragene og af de bidrag, som det i almindelighed ved skilsmisse o. lign. er fastsat at modparten skal betale, ikke kommer ind. Ja, det er så galt, at tæt op imod halvdelen af disse